

Den Friesinde.

10de Aarg.

Tirsdagen, den 2den April, 1844.

Nº 38.

Redacteur og Udgiver: Claudio Rosenhoff.

Ei blot synes, men være.

Vedbend: — Nestens Nest.

Blomsterne fra milde Dage
Sørgende og frosne hang,
Kun en Rest var end tilbage
Fra den fælles Undergang.
„Eders endnu friske Hjerte
Skal ei Vinterguden næae! —
M! da kom den store Smerte,
Dg jeg glemte mine Smaa.

O, hvor blev der trist og øde
I det vide Kunstmeland! —
Alle mine Blomster døde,
Uden Omhu, Sol og Vand.
Epheu — Vintergront — alene
Trængte til at fredes ei,
Slyngte frodigt sine Grene,
Som det var en Dag i Mai....

Vitres hen, hvad trodsed Stormen! —
Om Nuin sig Vedbend snoer;
Det er jo dog ei paa Formen,
At det Evige beroer!
Haabet endnu fast sig slynger
Til det Stores Undergang,
Gjenfornyelse os synger
Samme Rost, som Afsfed sang. —

Skulde dette Lys sig bryde
End i mange Straaler smaa,
Savnets Suk end altid lyde,
Kongelos hans Throne staa, —

Vi hans Genius dog fjerne
Usselhed fra Kunstens Hal,
Om end Danmarks gode Stjerne
Efter ham snart synke skal!

Slyng Dig, Epheu, med Din Ranke,
Fest Dit Haab i Murens Rift! —
Runer de til Slottet sanke,
Udenfor staaer Marmorstrift.
Hvad os her i Stovet tynger,
Ogsaa Lauren selv betvang;
Men dog fjekt sig Vedbend slynger,
Smiler Haab i Undergang.

Til Anselmus om Thorvaldsens Begravelse.

Min kjære Anselmus!

Hør sidder jeg med Programmer, Sange, og Referater fra Dienvidner og Medfolgende for mig, i den Hensigt deraf at udarbeide et Slags Beretning; men jeg tilstaaer villigen, at jeg føler mig saa greben af Totalindtrykket, at det overgaer mine Kræfter at udhæve Enkelthederne. Du vil desuden i alle vore andre Blade kunne læse, hvorledes man paa saa fort Tid havde været i stand til paa saa smuk og værdig en Maade at ordne Masserne, — hvorledes man sang i Antiksalen, og fra Balconen da Riget udbares, — hvorledes Egetræeslisten, ødel og simpel, var smykket med ham selv, af ham selv, støttende sig til Haabet Symbol, — hvorledes Kronprinsen og de øvrige Prindser fulgte, — hvorledes Sofolk, Studenter, Is-

lændere, Kunstmere, Haandværkerne med deres florbe-hængte Faner og Emblemer, — hvorledes Militair- etaterne, de civile og militaire Embedsmænd og næsten alle Borgerklasser vare repræsenterede, — hvorledes Kongen modtog Liget i Kirken, hvor Dehleßchlægers hertiglig smukke Cantate blev affjunget, og efter Jord- paakastelsen H. C. Andersens Sang med de sjonne Ord:

"— kom, fattig Mand,

I Din Kreds fødtes han, og Du tor sige:
Han blev en Stolthed for vert Folk og Land.
En Glands han fasted over Danmarks Rige!

Sa, her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud;" ic. — hvorledes Gaderne vare belagte med hvidt Sand og bestroede med Gront, — hvorledes man kastede Blomster fra Binduerne ned over Kisten, — hvorledes Byens Klokker ringede og de høitidelige Basuner løde fra Taarnene, ligesom forskellige Musikcorps spillede en Choral da Toget nærmede sig, — Alt dette og meget Mere vil Du, som sagt, bedre kunne læse andet Steds, og jeg veed til dette Intet at tilføie, uden at det var en Glæde midt i Sorgen, at see, hvorledes en eneste Grundtanke gif igennem den hele Ordnings, og at hver Enkelt sluttede sig harmonisk til det Hele, en Stund opofrende Egenfærlighed og egen Interesse for værdigen at repræsentere Sorgens Idee. — Det var nu een af disse rene Moll-Accorder, hvoraf Verden har saa faa, mangt et Liv set ingen! — Jeg skal kun fortælle Dig et lidet Træk af vores Laugsfolk, der desverre som forskyldt eller usvenskligt siger jeg ikke ere komme noget i Miscredit, men som ved denne Lejlighed viste en Afcerb, der fortjener at paaskjunes. For ikke at fremkalde nogen som helst Anledning til Rangstrid, med Hensyn til den Orden, hver af de 49 forskellige Afdelinger (Lauge ic.) skulde intage i Processionen, bestemtes forinden ved Lod træknings, hvorledes enhver skulde følge; og, for end ikke at give fernenste Anledning til Noget, der kunne profanere den høitidelige, mindeverdig Dag, standede Toget ikke ved Kirken, for at oppebje det deriværende Folges Tilbagekomst, men drog stille forbi Kirken henad Norregade, Landemærket og ind i Excercehuset, hvor Toget sluttede og oploste sig. Denne Tact, ligesom overhoved Opstillingen, Tilslutningen og det hele Arrangement, udsprang af en reen og sand Pietetsfelesse, der noksom viste, at ogsaa den "simple Mand" havde en Anelse om, hvem denne sidste Gre gjeldte, og Hvad det var, der "fra fattigt Huus" var gaaet "ud over Jorden." —

Man har begravet en stor Mand, min Anselmus! en stor Mand, der ikke fødtes dertil, og paa hvis Bugge hverken lagdes Rigmandens Obligationer eller Adelsmandens Diplomer; født og fostræt i trange Haar blev han det, han var, ved sig selv. Men alle Muser og Gratier havde omsvævet hans Fjed, beskyttet deres Indling, færligen taget ham i Favn og nu baaret ham over til det sande Fædreland.

Man har begravet en stor Mand! Men var denne store Mand ogsaa en god Mand?

Der hører et Slags Mod til nu alt at opkaste et saadant Spørgsmaal, og mindst skulde jeg gjøre det, hvis jeg ikke troede at have fundet en Udevi til dets fyldestgjørende Besvarelse. Jeg har i disse Dage hørt Folk, der vel ikke forstode at vurdere Thorvaldsens store Verd som Kunstmester, men som dog havde Forstand nok til at gjøre den Slutning, at en Mand, der, som han, havde erhvervet sig hele den civiliserede Verdens Høiagtelse, mangfoldige fængelige Maadesbevisninger og hvis Navn var som omgivet med en Glorie, ikke kunde være noget ganske almindeligt Menneske, — disse Folk, siger jeg, har jeg hørt omtale adskillige Smaatrek af den Forevigede, hvilke snart skulde bevise hans altfor store Rundhaandethed med Hensyn til Kunstmere, og snart igjen hans Karrighed i Henseende til Haandværksfolk og Andre, med hvem han kom i tilfældig Berøring, da dog hans formeentlig uhyre Formue vel tillod "Kunstmester-Kongen" at efterligne andre "virkelige" Konger i fyrstelig Gavmildhed, for ei at sige Odselfhed. Jeg har selv været Drevidne til en slig tilsyneladende Inconsequents i den store Mands borgerlige Liv, og jeg kan ikke betvivle, at mangfoldige deslige Smaatrek ere i Folkemunde og bidrage til at gjøre Thorvaldsen mindre populair og elsket som Menneske, end agtet som Kunstmester og Kunsts Upperstepræst; hvorved han naturligvis maa dele alle store og fremragende Aanders Skæbne.

Men denne og flere Misfjendelser troer jeg maae funne oploses ved at dvæle et Dicblif ved hans Ungdom. Hans Forhold til sine fattige Forældre staaer som en glimrende Sol paa hans Livs Himmel, og giver endnu hans Aften behrig Afglands. Jeg veed ikke noget saa Smukt og Sandt, som det, hans første Biograph har bemærket om ham som Indling, og da det ganske godt passer paa det, som jeg har sigtet til, gør jeg mig en Glæde af at udskrive hine Ord:

"Om hans Charaateer som Ingling høres af

hans Jevnalsbrende forskjellige Meninger, da hans ualmindelige Væsen er blevet forskjelligt opfattet. Medens Nogle forklare det stille drommende Sind og den dybsindige Taushed som grundet i hemmelig Kummer over Familiens trange Kaar, angive Andre en højere, ved hans senere Udvikling mere retfærdiggjort Alarsag. Thi vel var Modtørstigheden hans Ungdoms strenge Ledfagerinde, men hans dybe Kunstnerblif dvælede tankefuld paa den foranilende Genius, og han gav derfor lidt Agt paa, om han traadte paa banede eller ubanede Veie. — Derimod synes han eenstemmigen at staae for Alles Grindring som en elskelig, i sig selv fordybet, ung Kunstner, hvis levende, lyseblaue Øje prophetisk forudsagde hvad han i Kunsten skulde aabenbare, og at han hverken funde siges at være beskeden eller forængelig, men at han elskede sin Genius fremfor Alt."

Seer Du, Anselmus: "Hans dybe Kunstnerblif dvælede tankefuld paa den foranilende Genius" — og: "Han elskede sin Genius fremfor Alt", i denne sande Bemærkning forekommer mig Noglen at ligge til hvad der ellers funde synes at være en Gaade, naar vi domme Thorvaldsen som Menneske efter den almindelige smaalige Maalestof. —

Dette er, hvad jeg for Dieblifiket har at meddele Dig, min Anselmus! — Jeg troer ikke, at der kan siges noget mere Træffende, til at betegne den Gølelse, der bevæger alle Gemyter, end hvad "Fædrelandet" har sagt: Vi styrre forsagte ind i det store Øde, en saa mægtig Aands Bortgang har efterladt iblandt os.

Din
o. s. v.

Alexandra Nicolajewna.

Saaledes hedder den russiske Storfyrstinde, Datteren af alle Russers Selvhærfører, der nu er blevet beslagtet med vort Kongehuus.

Bladet "Varanda", der naturligvis, som alle andre Bladet, gjerne ved et eller andet Piquant vil tildrage sig Publicums Opmærksomhed, har, som "artistisk Vilag", leveret et Portræt af ovennevnte Storfyrstinde. Hvorvidt det maatte ligne Originalen, funne vi vel ikke afgjøre, dog betvivle vi ikke, at Hr. Wal-

ter, der har stukket det i Kobber, har bestrebt sig for at bevirket den størst mulige Eghed, uden hvilken det selvfølgelig aldeles ingen Interesse kan have. Da vi troe, at den fortsatte Notis, som ledsgær Portrættet, vil interessere noget, skulle vi her tillade os at meddele samme, hvorved vi tillige kan give en lille Prøve paa Bladets Fremstillingsmaade; og maae vi forsvrigt bemærke, at efter en tidligere Artikkel at domme, samt saavidt man kan skjonne ved at læse "Et russisk Giftermaal", og "En Grund til St. Petersborgs Anleggelse", hvilke Stykker findes i Nr. 4 af "Varanda", synes dette Blad just ikke at nære den overordentligste Sympathi for det russiske Rige og Regimenter, som man muligen kunde have Grund til at formode.

"Alexandra Nicolajewna.

I blant de faa Ting i Rusland, som den strenge Jagttager, Marquis de Custine, omtaler med en Slags Begeistring, er den russiske Keisers indre Familieliv. Her aflagde Keiseren den urolige Strenghed, der ellers var den fremhærske Character i hans skjonne, antique Ansigt, og mildende Glint af Blidhed traadte frem i Herserens bydende og syrtelige Blik. I sin Families nævne Kreds bortkaster han det Aag, der hviler tungt paa ham, som Styrer af den uhyre russiske Colos, og synes at være lykkelig."

"Af Keiser Nicolaus's tre Døtre er den ældste, Maria, (født 1819) gift med Hertugen af Leuchtenberg; den næstældste, Olga, (født 1822) er endnu ugift."

"Storfyrstinde Alexandra, der er født den 24de Juni 1825 og vides den 26de December 1843 (efter nye Stil: den 7de Januar 1844) til Prinds Friderich af Hessen først efter den lutherske derpaa efter den græs-catholske Ritus, skildres af Alle som en ødel, venlig og blid Dame og som en Prydelse for det russiske Hof; hun skal derfor være saa asholdt, at det russiske Senat har anmodet Keiseren om at indromme det unge Par et Palais i St. Petersborg, for at det kunde have fast Bolig i Rusland, og fun engang imellem derfra kunde besøge Danmark — et Ønske, som man dog ikke ventede, at den russiske Keiser vilde opfylde."

Slutteligen fremsætter Redacteuren, under Formen af et Haab, som det synes, en Formaning eller Opsordning til Københavnerne, idet han ytrer: "Danmarks Kronprindsesse hilses ved sin Ankomst med